

ADEU DEFINITIU A EN POUPOLOS

La primera vegada que vaig posar-me un pintallavis car va ser per abandonar en Poupolos per sempre o fins que vingués a pidolar-me, cosa que no havia passat fins llavors i no passaria mai. Al supermercat en tenien d'assequibles però vaig dir: No, i en una botiga de maquillatge de la zona alta vaig caçar un model borgonya que va costar-me un ronyó i la meitat de l'altre però que em transformava en una persona nova. La dependenta em va informar que aquesta modalitat de tons bordeus t'aporta cos i presència, com si tu mateixa fossis una copa de vi i algú aliè pogués tastar-te, encaterinar-se i beure't.

Tampoc era el primer cop que em posava perruca, i segurament no serà l'últim perquè la gent no sap on ficar-se, quan portes perruca, i no hi ha res que em diverteixi més que tot de cares bonhomioses que intenten buscar-te excuses. Recordo aquella festa on anava d'Uma Thurman i duia la perruca negra i la camisa blanca de l'escena del bar i vaig ensumar unes ratlles de cocaïna només per ficar-me en

el personatge; en recordo una de rossa en una festa on no calia portar disfresses, ondulada, ufanosa i de brillantor sintètica; la lila me la van posar en un sopar i ja no me la vaig treure perquè m'afavoria més que la meva tofa real. Era una mitja melena lluent i amb serrell, i me la devia donar un amic d'universitat de la Mariana amb qui devia embolicar-me més tard.

Una de les primeres vegades que vaig quedar amb en Poupolos anava amb una disfressa de cos sencer. És un moviment que vaig fer i ja no puc desfer i que tampoc hauria canviat el curs dels esdeveniments, que estaven maleïts des del dia que el vaig conèixer. Si hagués fet tal, si hagués dit qual: passatemps de gent covarda. Ens havíem trobat en un bar o més aviat jo l'havia anat a buscar mentre ell bevia i conversava amb els seus amics, que no són els meus. Jo duia un mallot negre de cos sencer del Party Town. La gent no sap que a les botigues de disfresses pots trobar-hi autèntics modelets, i per quatre duros. El mallot m'arrapava la carn i me la tibava, la turgia, l'espavilava. En Poupolos tenia el cos d'un déu però, francament, aquesta ciutat mai no havia vist una figura tan esvelta com la meva. Vaig demanar una cervesa i vaig portar la contrària a tot el

que se'm deia. Què fa, d'això, deu anys? Per això he de prendre mesures dràstiques.

Ara ja tenia el borgonya més car, i la perruca, i em preparava per abandonar en Poupolos per sempre o fins que vingués a pidolar-me, cosa que no havia passat fins llavors i no passaria mai. Vaig triar la més rossa que tenien, una melena arran de clatell, platina, el meu cap un mar de fils argentats. Duia unes pestanyes postisses llarguíssimes. La bellesa d'en Poupolos em perseguia com un penediment adolescent. No era jo, la que creia que havia d'acabar-se. Jo la clavícula d'en Poupolos l'hauria posat en un altar i l'hauria venerat any rere any, religiosament, l'hauria decorat amb liris i orquídiess, hi hauria viscut i menjat a sobre, l'hauria convertit en un espai de culte i de litúrgia. Ho deien la Mariana i la meva mare, i jo, quan em sentia lúcida, ho entenía i ho corroborava. De tota manera, feia anys que el perseguia com una mula. Pots llepar-te el dit i tocar-te el cony, però el cor no pots humitejar-te'l. No es pot pidolar tant per una bona cigala, per una festa d'esquena i braços i pectorals. Perquè el secret que ningú

entenía d'en Poupolos era aquest: era rude i un imbècil, però quan es movia ballava.

Vaig mirar-me al mirall. Anava molt bellament abillada. Vaig modelar la llum de la meva habitació perquè fos prou fosca per no ser gaire conscient dels meus actes. Vaig servir-me una copa de licor i vaig col·locar una fotografia d'en Poupolos sobre el tocador. Recordo la canícula de l'estiu, la languidesa sobre els pensaments i sobre les coses, com un mantell. Vaig mirar-me'l de dalt a baix, vaig gravar cada racó d'aquell cos grec i després em vaig recol·locar quatre blens castanys que s'escapaven sota la cabellera de plàstic. Ja estava llesta i llavors vaig fer-ho.

Vaig seure al llit, vaig encreuar les cames, vaig encendre un cigarret, vaig agafar el telèfon i vaig trucar-li i vaig esperar i no va respondre, i vaig tornar-li a trucar i vaig esperar i no va respondre i vaig tornar-hi i encara vaig esperar més i quan per fi va dir: Sí?, perquè devia pensar-me morta, li vaig dir: Poupolos, hem acabat. A en Poupolos no li va semblar una idea descabellada. Crec que no tenia present que encara estàvem junts. No recordo com va continuar la conversa, ni què vaig fer les setmanes següents.

Sé que després vaig treure'm la perruca i les pestanyes i em vaig mirar al mirall. Quina manera de gastar-te els calés, vaig pensar, tot i que el borgonya ja el tinc per sempre i casa bé amb el meu color de pell. Va ser una extravagància gratuïta, perquè no la va veure ningú, no la puc explicar enlloc més i evidentment mai no em va tornar el cos d'en Poupolos, que ara com ara campa lliure.